U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Y. R.** zast. JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou, se sídlem Heinrichova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 1. 2013, č. j. 33 Az 10/2012 - 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Romaně Lužné **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 3.400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 6. 2012, č. j. OAM-106/ZA-ZA06-PA03-2012 neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, §14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu). Podle žalovaného byla důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany snaha legalizovat si pobyt na území České republiky po tom, co mu zde byl zrušen trvalý pobyt jako důsledek jeho odsouzení za trestnou činnost. Takový důvod však nelze podřadit žádnému důvodu pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž tvrdil, že žalovaný nezjistil řádně stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a nesprávně tak posoudil žádost o udělení mezinárodní ochrany. Namítl hrozící zásah do jeho práva na rodinný život, když poukázal na nesprávnost úvahy žalovaného, podle níž fakt, že jej jeho současná manželka dvakrát na Ukrajině navštívila, znamená, že pro ni ukrajinské prostředí není neznámé a je jen na ni, zda bude žalobce v případě jeho nuceného vycestování ochotna následovat. Žalovaný podle

názoru žalobce neposoudil možnosti manželčiny společenské a pracovní integrace na Ukrajině. Dále namítl, že sice nedostal zákaz pobytu a nebylo vydáno ani žádné rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky, nemá však vzhledem k nedostatku své trestní bezúhonnosti žádnou možnost upravit si pobyt na území České republiky v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a to přestože vede řádný život a svého jednání v minulosti lituje.

Podanou žalobu Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 7. 1. 2013, č. j. 33 Az 10/2012 – 61, zamítl. Ve svém rozsudku krajský soud uvedl, že souhlasí s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, že žalobci v jeho zemi původu nehrozí po návratu žádné pronásledování ani vážná újma. Žalobce prohlásil, že se státními orgány své země žádné potíže neměl a neočekává je ani v budoucnu v případě svého návratu na Ukrajinu. I krajský soud tak dospěl k závěru, že žalobce odešel z vlasti z důvodů ryze osobních a svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze ve snaze o legalizaci svého dalšího setrvání na území České republiky.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včasnou kasační stížnost, kterou napadl jeho výrok I., jímž byla zamítnuta jeho žaloba, a kterou založil na důvodech dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), tedy z důvodu nesprávného posouzení právní otázky, nedostatečného zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti.

Namítané nesprávné posouzení právní otázky spatřuje stěžovatel v nedostatečném prozkoumání jeho osobní situace a podmínek v zemi jeho původu. Stěžovatel se domnívá, že se jako muslim na Ukrajině může stát terčem pronásledování ze strany soukromých osob kvůli svému náboženskému přesvědčení a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 – 101.

Nedostatečné zjištění skutkového stavu pak stěžovatel spatřuje v tom, že se otázkou, zda je v zemi jeho původu pro stěžovatele bezpečno, nezabýval ani žalovaný, ani krajský soud. Proto podle stěžovatele nemá skutková podstata, z níž soud vycházel, oporu ve spisech. Stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, z jehož závěrů usuzuje, že splňuje podmínky ustanovení čl. 4 odst. 5 směrnice Rady č. 2004/83/ES a že tedy žalovaný měl povinnost vycházet z jeho tvrzení.

Konečně namítaná nepřezkoumatelnost byla podle stěžovatele způsobena nedostatečným zdůvodněním rozhodnutí ve věci dosud vydaných. Krajský soud se podle názoru stěžovatele měl s údajně nedostatečnou argumentací v rozhodnutí žalovaného vypořádat a ne ji akceptovat.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť své rozhodnutí i rozsudek krajského soudu považuje za vydané v souladu s právními předpisy a důvody, které stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti, nemohou tato rozhodnutí zpochybnit. Námitky stěžovatele neshledává žalovaný důvodnými a domnívá se, že stěžovatel uplatňuje i důvody, které neuplatnil v řízení před správním orgánem, ač mu v tom nic nebránilo. Podle názoru žalovaného nedošlo v případě stěžovatele k naplnění

požadavku odůvodněného strachu z pronásledování dle § 12 zákona o azylu, ani některého z vymezených znaků vážné újmy dle § 14a odst. 2 téhož zákona. Stěžovatel během správního řízení výslovně uvedl, že neuplatňuje jiný než rodinný důvod, proč se nechce vrátit do své vlasti, a proto nebylo nutné podrobněji zkoumat situaci v zemi jeho původu. Své právo na rodinný život může stěžovatel podle žalovaného realizovat i na Ukrajině.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

O přijatelnou kasační stížnost se tak podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, oněmž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Pokud jde o stěžovatelovu námitku nesprávného posouzení právní otázky, jež má spočívat v tom, že správním orgánem a krajským soudem nebyla dostatečně prozkoumána jeho situace a situace v zemi jeho původu, konstatuje Nejvyšší správní soud, že se s touto námitkou neztotožňuje. Stěžovatel uvádí, že se obává pronásledování ze strany soukromých osob pro své náboženství, neboť je muslim. Během správního řízení však uvedl, že neví, proč se obává návratu do vlasti kvůli svému náboženskému přesvědčení, a že si nemyslí, že se na Ukrajině náboženství potlačuje. Ze správního spisu plyne, že žalovaný shromáždil dostatečné množství informací o Ukrajině, z nichž nijak neplyne, že by osoby vyznávající islám byly na Ukrajině pronásledovány, ať už ze strany státních orgánů či soukromých osob. Ani samotnému stěžovateli o takových pronásledováních není nic známo. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 – 101, podle něhož *„[v] případě, že jsou původcem pronásledování soukromé osoby, je třeba považovávat za dostatečné z hlediska naplnění kritéria selhání vnitrostátní ochrany, jestliže stát (popřípadě další stanovené subjekty) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu.“* Nejenom, že stěžovatel netvrdil a neprokázal, že by na Ukrajině docházelo k útokům soukromých osob na muslimy, ale stejně tak netvrdil, ani neprokázal, že by ukrajinské státní úřady odmítaly či nedokázaly muslimy před takovými případnými útoky chránit. Během správního řízení navíc stěžovatel uvedl, že je muslimem od roku 2004. Na Ukrajině pak pobýval více než rok po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v roce 2009. Žádným útokům kvůli svému náboženství zde však nečelil. Tato námitka tedy není důvodná.

Stejný závěr je nutno učinit o stěžovatelově námitce nedostatečného skutkového zjištění. Stěžovatel se domnívá, že některá jeho tvrzení nebyla dostatečně prověřena a jejich tvrzená irelevance nebyla řádně zdůvodněna. To však není pravda. Krajský soud se dostatečně a přesvědčivě vypořádal se všemi žalobními námitkami, které stěžovatel vznesl a Nejvyšší správní soud v tomto směru nemůže krajskému soudu nic vytknout. Pokud jde o citaci rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, jehož se stěžovatel dovolává, konstatuje Nejvyšší správní soud, že pro účely publikace ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byl sice tento rozsudek opatřen právní větou citovanou stěžovatelem: *„[p]okud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES, správní orgán je povinen z takového tvrzení vycházet.“* V odůvodnění však plná citace relevantního místa zní: *„[P]okud je byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, žalovaný nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Pokud pak tvrzení žadatele splňuje podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, je žalovaný povinen z něho vycházet.* Právě s odkazem na

tento rozsudek Nejvyšší správní soud uvádí, že jelikož stěžovatel netvrdil ani neprokázal, že by na Ukrajině čelil útokům pro své náboženské přesvědčení, není žádný důvod, aby takto usuzoval žalovaný nebo krajský soud, zvláště když tomu nenasvědčoval ani žádný důkaz ve správním ani v soudním řízení. Stěžovatel ostatně podmínky čl. 4 odst. 5 citované směrnice nesplňuje [např. podmínku podání žádosti o mezinárodní ochranu v nejkratším možném čase uvedenou pod písm. d) citovaného ustanovení kvalifikační směrnice].

Nejvyšší správní soud konečně konstatuje, že neshledal ani třetí namítanou vadu rozsudku krajského soudu, a sice jeho nedostatečné zdůvodnění, nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost. Stěžovatel ani neuvedl, v čem konkrétně tyto vady spatřuje, nicméně podle názoru zdejšího soudu žádnou z těchto vad napadený rozsudek netrpí. Rozsudek krajského soudu je dostatečně zdůvodněn, odůvodnění je přehledně strukturováno a je srozumitelné. Jako takové je tedy i přezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud pak neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a za těchto okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vzhledem k tomu je podaná kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná a Nejvyšší správní soud ji z toho důvodu odmítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelce byla pro řízení před krajským soudem ustanovena soudem zástupkyní advokátka a podle § 35 odst. 8 posl. věta s. ř. s. platí, že takto ustanovený advokát zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny advokátky byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ze dne 31. 1. 2013 ve výši 3.100 Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, dále advokátce náleží jeden režijní paušál ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně stěžovatele není plátcem DPH. Ustanovené advokátce se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3.400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu